

Slutreplik till Åke Johansson

Åke Johansson (ÅJ) ser tydligen inte en grundläggande skillnad mellan hans och mitt sätt att jobba:

1. ÅJ arbetar utifrån en modell om jordens ålder, och försöker på olika sätt att verifiera den. Att sedan denna modell vilar på lös grund, som jag nämnt i mina inlägg här (och ännu tydligare visat i mitt alster *Vårt ursprung?*), verkar ÅJ inte vilja diskutera. ÅJ arbetar vidare med att passa in data i det accepterade paradigmet. Den genomgång han säger att man måste göra av mina referenser, är att passa in dessa data i den tro och de tolkningar de flesta har. Då väljer man att acceptera t.ex. ”modellåldrar” med problem, därför att de stämmer med den tro man har om jordens ålder. Dateringen på 34 miljarder år, som inte visar brister i analyserna, kan däremot förkastas t.ex. därför att den inte stämmer med ”tron” (och man har då ofta en efterhands-”förklaring” till varför det inte stämmer). Jag säger inte att jordens ålder skulle kunna anses vara 34 miljarder år, men att resultatet är ett av många resultat som visar på grundläggande problem med metoderna.

Problemet är: När det börjar bli för många ”problem” kan man fråga sig om man verkligen vet att de dateringar som anses ”säkra” ger en riktig ålder. Det kanske mest bara handlar om att urberget smält upp och blandats om med omgivningen på olika sätt. ÅJ skriver nästan detsamma själv, i sitt sista inlägg, angående dateringen med 122 prover – att de ”avspeglar genomsnittsåldern” (ännu mer vederhäftigt är att skriva ”genomsnittshalten av olika isotoper”, vilket inte behöver ha något med åldern att göra).

2. Undertecknad försöker arbeta förutsättningslöst och se vad de radiometriska dateringsmetoderna har att säga. I detta fall kan man undersöka alla dateringar, se vilka som accepteras eller förkastas och varför. ÅJ klagar på att jag använt en del gamla referenser. Problemet är bara – trots att man förkastat gamla metoder och gamla resultat så har man bibehållit åldrarna som gäller för tidsskalan, som i stort sett är oförändrade sedan mitten av 1900-talet. (Dock har jordens ålder i sig gått upp.) Jag försöker ta hänsyn till alla fakta, och behöver inte förkasta dateringar bara därför att de inte stämmer med en viss tro. Därav mina kommentarer till t.ex. meteoritåldrarna och isokrondateringarna med 122 prover (artikeln med de 122 proverna är t.ex. en sammanfattning av artiklar som publicerats i vanliga fackvetenskapliga tidskrifter, av densamme forskare, Snelling, som skrivit artikeln).

ÅJ har dock inte sett grundproblemet: Om man kan få en ålder på 1,3 miljarder år med 122 ”nonsens-prover” som utsatts för väder och vind, hur kan man då tro att andra dateringar som gjorts med 10-20 gånger färre antal prover kan vara säkra? Jag är således öppen för olika åldrar på jorden, vilket kanske inte gäller alla andra (inklusive ÅJ?). De ”obskyra amerikanska kreationisterna” har gjort en del bra, och annat mindre bra (som ÅJ själv vet). Jag har försökt referera till det som är mer vederhäftigt. Men, jag hinner t.ex. inte göra en genomgång av t.ex. alla de tiotusentals första kol-14-dateringarna man gjort, utan jag har litat på den statistik ”kreationister” gjort om detta.

ETT PAR SLUTKOMMENTARER

För att en datering skall anses vara säker, bör man kunna kolla upp den mot något annat. En ensam datering ger således inte mycket. Det är först när man börjar ha riktiga hållpunkter som metoden prövas. En datering på ett lager emellan prekambriskt urberg och kvartär, kan ju vara ”rätt” i intervallet ca 1 miljon år till flera miljarder år. En sådan ”ålder” kan mycket lätt vara orsakad bara av omblandning av olika isotoper utan att det har något med ”åldern” att göra. Därför är det relevant med de siffror jag nämner, på 0,2%, för först då kan man jämföra med något

annat. Jag säger inte att dateringsmetoderna är helt ”oanvändbara” (som ÅJ skrev), men att det blir så mycket problem att man kan fundera på om man över huvud taget skall använda sig av metoderna. Exempelvis – den enda datering man använde när man först ”fastslog” den fanerozoiska tidsskalan har nu förkastats bl.a. därför att den gett varierande åldrar mellan 225 och 920 miljoner år för ett och samma lager. Men tidsskalan har man bibehållit! I dag har man gjort betydligt mer än 300 000 dateringar, men jag vet tyvärr inte hur många. Däremot är det ungefär lika många dateringar som anses säkra idag som 1982, med ca 5% felmargin. Detta har faktiskt en viss betydelse för tilltron till dateringarna. Ingen vetenskapsgren borde fastslå resultat så säkert, med så lite på fötterna. (Men – som jag nämnt om och om igen – detta är ingen religiös fråga för mig, och jag ser att det finns argument för att materien är gammal. Det berg som smält upp och transporterats till lager med dinosaurier o. dyl., verkar bara, mer eller mindre, avspegla ”åldern”/isotopsammansättningen på ursprungsmaterialet.)

Som ÅJ sett, skriver jag om Bibeln i slutet av mitt alster. Där försöker jag se om det som står i Bibeln kan vara sant, genom att jämföra med naturvetenskapliga observationer. Med andra observationer än de vi har, skulle resultatet blivit annorlunda. Jag har således inte samma statiska bibelsyn som ÅJ synes åberopa.

Det ÅJ skrev om min kontinentaldriftsteori var fel. Svaret blir inte bättre nu. Kanske ÅJ är så inne i sitt sätt att tänka på detta, att han inte kan se andra alternativ? Jag vet ingen annan som missförstått detta som ÅJ, men däremot är flera amerikanska kreationster sura på mig därför att jag inte till fullo accepterar *deras* teorier om kontinentaldrift... Det borde vara lätt att visa att min tanke om kontinentaldrift kan vara fel, om man gör riktiga analyser. Men, dessa analyser har ingen ännu gjort.

Mats Molén